

Entre Pedras e Recordos

Lar de pedra, rúas de recordos onde o rumor da auga era música constante. Santiago de Compostela, un día sen a suave caricia da choiva. As rúas, sedentas, esquecían o eco dos seus pasos.

Nas fontes do Obradoiro, o silencio era unha lamento. As pedras, agora secas, perdían o seu brillo co brillo da memoria. Un paseo pola Alameda, con árbores que esquecían o frescor da chuvia. O aroma a terra mollada dera paso ao pó, á sed dunha natureza que clamaba por un regalo líquido.

No barrio vello, os ríos de xente desaparecían, non fluían como antes. Os veciños compartían ollos de desexo, agardando polo regreso dun ben tan prezado. As prazas, agora baleiras de risas e encontros baixo as sombras dos soportais, esperaban a recuperación dun latido que hoxe soaba distante.

Santiago, cidade de camiños e de auga, soñaba con volver á vida, coa esperanza de que os seus habitantes comprendesen a verdadeira riqueza que fluía polas súas veas. Unha lección de seca que recordaría á cidade que a súa esencia estaba nas gotas de vida que caían do ceo.